

Maria Beneyto

Després de soterrada la tendresa

Crida la terra amb massa veu, ens crida
per a dir la paraula soterrada.
Crida la terra, que és la mort tancada
cercant els mots d'anomenar la vida.

ALBAT

(A Vicent Andrés Estellés, en la mort
de la seua primera filla.)

La sang et va trencar la somnolència
de quan dormies somnis sense mida.
Claror d'un sol que és mort en altra vida
a la teua foscúria era presència

i ets ara gel de llum, reminiscència,
reminiscència freda i engrenyida
d'un caliu, d'una veu que ja no crida,
d'un cor petit tancat fins a l'absència.

Ací resta l'amor, l'alé, l'estona
a penes, d'una vida sense centre
i la pluja a la tarda i a la dona.

Tu ets ja als llimbs, on no hi ha sang que entre
a desvetlar-te, i l'alba t'acarona
al claustre d'una mare sense ventre.

MÉS ENLLÀ DEL CAPVESPRE

Crida la terra amb massa veu, ens crida
per a dir la paraula soterrada.
Crida la terra, que és la mort tancada
cercant els mots d'anomenar la vida.

Ve del si de la sang i la ferida
pel carrer del no-res acaronada
aquesta veu antiga i oblidada
per la flor i l'insecte recollida.

Ens deixa nus, amb un record als ossos
de tots els elements alçats en guerra
pel cor llunyà feréstecs i confosos.

Esclata el naixement de la desferra
sota els ulls de la llum, desficiosos,
i es torna nit el pànic de la terra.

L'ESTRANY

L'home estrany ha passat
solament amb un bri de paraula en la veu:
Adeu!
L'home estrany no és feliç.
Duu als ulls massa fred. Duu també massa nit
al pit.
Jo voldria... ja és lluny.
Sempre és tard. I ara plou fera pluja a l'instant
voltant.
Amb la vida al roig viu
van passant, van callant i potser van vivint
o morint,
els estranys, els qui són
parts petites d'allò limitant i punxent:
la gent.
Ai les mans sense arrel!
Ai les mans sense arrel i llavor! Ai les mans
dels germans...!
L'home estrany ha passat
i volent-li parlar amb el cor insabut,
no he pogut.
L'home estrany ha passat,
es podria aturar per a dir-me el gran mot
i no pot.